

ת"פ 51251/12/22 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז נגד פלוני

בית משפט לנוער בבית משפט השלום בפתח תקווה

תיק חיצוני: 504689/2022

ת"פ 51251-12-22

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה שרון עצמון הלוי
המאשימה
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז
על ידי עו"ד יהונתן הירש אילון
נגד
הנאשם
פלוני (עציר)
על ידי עו"ד איהאב ג'לג'ולי ועו"ד שי טובים

גזר דין עווק מואשר לפרסום

פלוני יליד 00.00.2007 (להלן: "הנאשם או פלוני") הודה בביצוע עבירה של החזקת נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיף 144 (א) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין")

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 19.10.22 החזיק הנאשם בביתו שבXXX מקלע מסוג "קרלו" וכן במחסנית תואמת ובתוכה 13 כדורי 9 מ"מ, בלא רשות על פי דין.

באותו מועד סמוך לשעה 11:30 בוצע חיפוש בביתו על ידי שוטרי משטרת ישראל, כאשר הנאשם או מי מטעמו השליכו את הנשק והתחמושת מחלון הבית אל גג הבית הסמוך.

לבקשת הנאשם ובהסכמת ב"כ המאשימה, צורף תיק נוסף:

ת"פ 68430-01-23 בו הודה בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית על פי סעיף 287(א) לחוק העונשין והחזקת נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיף 144 (א) רישא וסיפא לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, בזמן העבירה הנאשם היה מצוי בחלופת מעצר תחת תנאים מגבילים מתוקף החלטת ביהמ"ש במ"ת 51268-12-22, במסגרתה נקבע כי הנאשם ישהה בתנאי מעצר בית מלא בבית משפחת XXXבXXXבפיקוח אימו. על אף התנאים המגבילים, בתאריך 18.01.23, שהה פלוני בביתו בXXX, כאשר הוא מחזיק בתת מקלע מאולתר וכן במחסנית תואמת ובה 14 כדורי 9 מ"מ. באותו מועד הגיעו שוטרי משטרת ישראל על מנת לערוך חיפוש בביתו ואז השליך הנאשם את הנשק והתחמושת מחלון הבית אל חצר בית סמוך הנמצא בהליכי בנייה.

עמוד 1

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן עלה כי משפחתו של פלוני מונה אם שהתאלמנה ושבעה אחים. לדברי אם המשפחה: אבי המשפחה נרצח לפני כחמש שנים וזאת בשל סכסוך עסקי. עוד שיתפה האם כי משפחתה סובלת ממצוקה קשה שכן לאחר רצח בעלה נרצח אדם המקושר למשפחה עמה הבעל היה מסוכסך ומאז היא ומשפחתה מקבלים מסרים מאיימים וממושכים שאף הובילו לפציעתו של אחד מילדיה ברגלו בשל ירי מסיבי על ביתה. האם תארה כי הם חיים בתחושות של פחד ומתח ואינם מנהלים שגרת חיים רגילה ולרוב מסתגרים בביתם. עוד שיתפה האם כי שלושה מילדיה הבגירים היו מעורבים בפלילים ואף ריצו עונשי מאסר בפועל. באשר למצב הכלכלי, טענה האם כי הם מסתדרים ותיארה תנאי מגורים הולמים העונים לצורכי המשפחה.

פלוני נשר מבית הספר בכיתה ו', נוכח התפרצות הסכסוך וחשש לחייו, ולאחר מכן לא השתלב חזרה במסגרת לימודית. לדבריו, הוא העביר את זמנו בעיקר בביתו במשחקים בנייד ועם בני משפחה שסמך עליהם. לדבריו הוא אינו מרבה לצאת מביתו וכאשר הוא נאלץ לעשות כן היציאה נעשית בזהירות רבה. הוא תאר כי כבר היו אירועי ירי כלפי בני משפחתו וגם הוא היה יעד לירי כאשר ירו על בית המשפחה. פלוני שיתף כי

בנוסף, הוא שלל שימוש באלכוהול וסמים.

ביחס לעבירות שביצע: הוא הודה בשלושת העבירות והביע עליהן חרטה. באשר לעבירת החזקת הנשק בת"פ 51251-12-21 טען כי הנשק שייך לחברו והוא החביא את הנשק בביתו. ביחס לעבירות בת"פ 68930-01-23 הוא הודה כי החזיק נשק מסוג קרלו בביתו והביע חרטה על כך.

בטרם מעצרו של הנער, הוא זומן לשירות המבחן מספר רב של פעמים אך הוא ואמו בחרו שלא להגיע אף לא לפגישה אחת עם קצין המבחן, לדבריהם, בשל חשש לחייהם.

פלוני שוהה במעצר בכלא אופק מיום 18.1.23. במשך תקופה זו, נראה כי הצליח להשתלב בכלא ולא היה מעורב באירועים חריגים או אירועי משמעת. הוא הפגין דימוי עצמי רגיל לצד הבעת תחושות פחד, חשש לגורלו, חוסר ביטחון וחוסר אמון. שירות המבחן התרשם כי הוא זקוק למסגרת נעולה שתיתן מענה לכל צרכיו הרגשיים ותסייע בשיקומו אך הנאשם ואמו סירבו להצעה זו.

ביום 13.4.23 קיים קצין המבחן שיחה נוספת עם הנאשם, פלוני מסר כי הוא ובני משפחתו מאוימים בשל "נקמות דם" בין משפחתו לבין משפחת פשע. לדבריו, הוא נאלץ להחזיק בנשק להגנה עצמית כיון שלא זכו להגנה מטעם רשויות החוק. בנסיבות אלה, שב וסרב לצאת לכל מעון או מסגרת חוץ ביתית.

בשל התנגדותו העזה של הנאשם לשילובו במסגרת חוץ ביתית לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית כלשהיא.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה, עו"ד יהונתן הירש, פירט את העבירות בהן הודה הנאשם. מדובר בנאשם שהפר את תנאי השחרור שהוטלו עליו וחזר וביצע אותה עבירה בגינה הוטלו התנאים המגבילים. על כן, יש לבחון היטב את הערכים המוגנים שנפגעו, נסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת ולהטיל עונש חמור במיוחד.

ביחס לערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות הנשק הפנה להגנה על שלום הציבור ובטחונו. הסיכון הטמון בעבירות הנשק ברור: יש חשש לפגיעה בנפש, לאיום על אדם, ואף חשש מתאונות. הסיכון מתעצם כאשר הנשק נמצא בידיים עברייניות, כמו בעניינינו. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה שהדגישה את הסיכון הטמון בעבירות הנשק, וטען כי תופעה זו צריכה להיבלם על ידי הטלת ענישה מחמירה. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות הוא הפנה לכך שמדובר בנשק מסוג קרלו שבטיחותו נמוכה, שתחמושת בצדו, כמו כן הפנה לעובדה שבשני מקרים הנאשם השליך את הנשק לגג סמוך או לחצר בית, ולולא הגיעה המשטרה הנשק היה יכול ליפול לידיים עוינות או לידי אדם לא מיומן.

עוד טען הפרקליט כי לאחרונה רבו המקרים בהם קטינים מסייעים לבגירים בהחזקת נשקים, כשההנחה היא שהקטינים ייענשו באופן מקל. יש למגר תופעה זו על ידי הטלת עונשים מוחשיים. לאחרונה תוקן תיקון 140 לחוק העונשין ונקבעו עונשי מינימום בעבירות נשק, תיקון זה אינו חל בעניינינו, אולם על בית המשפט לתת דעתו להתפתחות החקיקתית.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה טען ב"כ המאשימה כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי. מתסקיר שירות המבחן עלה שנסיונות חיו של הנאשם ומשפחתו הן קשות, אופי הסכסוך המשפחתי גבה וממשיך לגבות מחירים כבדים מהנאשם ומבני משפחתו ויש לתת על כך את הדעת. גורמי הסיכוי בתסקיר מציינים את תמיכתה של האם בנאשם יחד עם גורמים נוספים אולם, יש לקחת בחשבון גם את גורמי הסיכון הרבים שהוזכרו ואת העובדה כי הנאשם חזר על ביצוע אותה עבירה אשר בגינה הוטלו עליו תנאי מעצר בתיק זה, עובדה המלמדת על מסוכנותו הרבה.

לאור כל אלה עתר ב"כ המאשימה להרשעתו של הנאשם, הטלת 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע וקנס. כמו כן, ביקש להטיל על אם הנאשם קנס וזאת לאור הוראותיו של סעיף 24א לחוק הנוער. הפרקליט הסביר בקשה זאת לאור הנסיבות המנויות בכתבי האישום והעובדה כי מדובר בסכסוך משפחתי חמור שבמסגרתו הנאשם החזיק בנשקים בביתו. לדעת הפרקליט לאמו של הנאשם יש משמעות רבה בשיקומו ובמניעת ביצוע עבירות נוספות.

כתמיכה לעתירתו הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה ולדברי הצעת החוק.

ב"כ הנאשם עו"ד איהב ג'לג'ולי ועו"ד שי טובים עמדו על גילו הצעיר של הנאשם אשר הינו כבן חמש עשרה וחצי ועל נסיבות חייו הקשות. הנאשם נולד אל תוך הסכסוך ולא הצטרף אליו מתוך מניעים עברייניים. יש להתייחס לכך כי בעקבות הסכסוך הנאשם לא פוקד מסגרת לימודית, לא יוצא מביתו ואף חושש לפתוח את חלון ביתו שמא הוא או בני משפחתו ייפגעו.

לטענתם, על אף חומרת העבירות ומגמת ההחמרה שנראית בפסיקה, יש להחריג את המקרה שכן מדובר בהחזקת נשק לצורכי הגנה ולא מדובר במי שהסתובב עם הנשק מחוץ לביתו. הסנגורים הדגישו כי לא מדובר במשפחת פשע, והדגישו כי על העובדה שהמשפחה בחרה לשתף את רשויות החוק בסכסוך, הם לא זכו להגנה ועל כן הנאשם החזיק בנשק. לדברי הסנגורים, הקטין לא נרתם להליך הטיפולי בשל החשש האמיתי לחייו ולא משום שאינו רוצה בכך, לצד זאת יש

לזכור כי הודה במעשיו, לקח אחריות והביע חרטה.

בהתאם לכך היות והנאשם שהה במעצר תקופה ממושכת, אין להטיל עליו תקופת מאסר נוספת ויש להסתפק בתקופת מעצרו. הדבר מתעצם נוכח העובדה כי הנאשם נחתך בפניו בין כותלי הכלא כך שאינו בטוח במסגרת זו.

ביחס לבקשה להטיל קנס על האם, ביקשו הסנגורים לדחות את הבקשה וטענו כי היא לא מהווה גורם סיכון אלא להפך, היא גורם התומך בנאשם ולכן אין להטיל עליה קנס. עוד הזכירו כי האם חיה בנסיבות קשות, בעלה נרצח ומשפחתה מאוימת מאד.

הנאשם בדברו האחרון לבית המשפט, אמר שהוא מצטער.

דין והכרעה

פלוגי נותן את הדין על עבירות נשק חמורות וכן על עבירה של הפרת הוראה חוקית: בגין העבירה הראשונה הוא נשלח למעצר בית ב....., הוא הפר תנאי זה, חזר לביתו ושב והחזיק בנשק לא חוקי.

כידוע, מערכת השיקולים שעל בית המשפט לשקול בעת גזירת עונשו של נאשם קטין שונה מזו המופעלת בעניינו של עבריין בגיר. בהתאם לפסיקה, גם אם הורשע קטין בעבירות קשות וחמורות במיוחד, על בית המשפט ליתן משקל יתר לשיקולים האינדיבידואליים הנוגעים לו ולאזן בין שיקולי השיקום לשיקולי ההרתעה (ראו ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוגי פ"ד סג(1) 752 (2009)). בבחינת שיקולי הענישה השונים על בית המשפט לבחון את חומרת העבירות אל מול בחינת נסיבות אישיות וביניהם נטילת האחריות, גילו של נאשם, עברו הפלילי וסיכויי שיקומו:

"אכן, בעניינם של קטינים יש לבחון בקפידה את האינטרס השיקומי והטיפול. ענישת קטינים מחייבת דגש מיוחד על שיקולי הענישה האינדיבידואלים, ובגדר אלה על בית המשפט לשקול את נסיבותיו האישיות של הקטין, לרבות גילו, עברו הפלילי, חומרת המעשים בהם הורשע, האם הוא נוטל אחריות למעשיו ומביע חרטה כנה, ומהם סיכויי שיקומו. זאת, בין היתר, לאור חוסר הבשלות התודעתית של קטינים עקב גילם הצעיר, הרצון להגן על הקטינים מפני תנאי הכליאה והמפגש עם עבריינים בוגרים וכן מחויבותה של החברה לפעול לשיקום עבריינים קטינים..."

(ע"פ 281/15 פלוגי נ' מדינת ישראל, פס' 11 [פורסם בנוב], 6.12.15).

לצד זאת נקבע בפסיקה כי קטינות אינה מהווה חסינות בפני עונש ראוי, ובמקרים מתאימים לא יירתע בית המשפט ויטיל על הקטין עונש ההולם את חומרת מעשיו: "...קטינות אינה יוצרת חסינות, ולעיתים שיקולים של הרתעה, מניעה וגמול עולים במשקלם על השיקול השיקומי אכן, לעתים הצורך למנוע את ביצוע העבירה בעתיד עולה במשקלו על הצורך לשקם את העבריין. (דברי כב' הנשיא דאז, השופט אהרון ברק בע"פ 8164/02 פלוגי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17.3.03)).

בהתאם לכללים אלו שקלתי את שיקולי הענישה השונים בעניינו של פלוגי :

חומרת העבירה והצורך בהרתעה

כידוע, כלל עבירות הנשק טומנות בחובן פוטנציאל לנזק עצום. בתי המשפט שבו ועמדו על הסכנה הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונן ואף הגדירו את התופעה כ"מכת מדינה". לאחרונה אף רבו מקרי הרצח כתוצאה מירי, וכמעט מידי יום אנו שומעים על נרצחים חדשים. מציאות זו בה רחובותינו שותתים דם היא בלתי נסבלת, ועל כל המערכות לשלב ידיים כדי למגר את תופעת "תת תרבות הנשק". חלקם של בתי המשפט במלחמה בתופעה הקשה הוא בהטלת ענישה מחמירה ומרתיעה, ובימים אלו: אף יותר מתמיד.

כך התבטא בעניין זה כב' השופט מזוז בע"פ 1059/21 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו ביום 29.4.21):

"אין צורך להכביר במילים ביחס לחומרה היתרה הנודעת לביצוע עבירות בנשק לסוגיהן, אשר הפכו זה מכבר למכת מדינה (ראו למשל: ע"פ 5807/20 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.2020) (להלן: ענין שיבלי)). בפסיקה ענפה חזר ועמד בית משפט זה על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונן ולסדר הציבורי. לאחרונה ממש עמדתי על כך וצינתי בין היתר כי -

"בית משפט זה גם עמד לא פעם על הצורך להיאבק בתופעה של שימוש באלימות כדרך לפתרון סכסוכים ומחלוקות, ואת מחויבותו של בית המשפט להילחם בתופעה זו בדרך של הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה... כן עמדה הפסיקה על הסכנות לפרט ולחברה הכרוכות בעבירות בנשק בכלל, ובשימוש בנשק חם לפתרון סכסוכים... חומרה מיוחדת מיוחסת לאותם מקרים בהם השימוש בנשק חם נעשה בסביבת בית מגורים...

וכפי שנזדמן לי להעיר לאחרונה, התופעה של החזקת נשק שלא כדין, וכל שכן השימוש בו, מהווים איום על שלום הציבור ותשתית למגוון רחב של עבירות, ומחייבת הירתמות גם של בתי המשפט על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה -

'התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלתי איין' (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה...

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק...

ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערש גידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן' (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (5.11.2019)).

נוכח האמור, אכן ניכרת בפסיקה מגמה עקבית של החמרה בענישה כלפי מבצעי עבירות

בנשק - "על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת. בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חם, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים...

נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים" (השופט אלרון בענין סובח, בפסקאות 16-17).

וראו גם: ע"פ 5522/20 חליחל נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.2.2021); ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקאות 7, 10 (14.2.2021); ענין שיבלי, פסקה 8; ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמארה, פסקה 10 (2.9.2020) (להלן: ענין אמארה).

בעניינינו, מדובר בנאשם אשר החזיק בנשק בלתי חוקי פעמיים בטווח זמנים של מספר חודשים. לדבריו עשה זאת לצורך הגנה עצמית, בשל סכסוך דמים בו מעורבת משפחתו. הנאשם אף הרחיק לכת ובמסגרת הטיעונים לעונש האשים בא כוחו (עו"ד רודה), את המדינה וטען כי לא סיפקה הגנה לנאשם ולמשפחתו. בהקשר לכך אומר כי לא ניתן להשלים עם מציאות כזו בה אזרחי המדינה לוקחים את החוק לידיים ויורים באחרים. גם לא ניתן לקבל טענה כזו כטענת הגנה. סכסוכי דמים מסוג זה יש להפסיק רק בדרכים חוקיות, על ידי פניה למשטרה, שיתוף פעולה עם הרשויות והצבעה על הגורמים המחוללים את הפשיעה. שאם לא כן, ימשיכו רחובותינו להיות "מערב פרוע" ממש.

דברים דומים נטענו בת"פ (מחוזי ב"ש) 54607-07-19 מדינת ישראל נ' יעקוב ג'בור (ניתן ביום 12.1.20). וכך נאמר שם מפי כב' השופט ליברדרו: **"למותר לציין כי אין בדברי הנאשם לפיהם רכש את הנשק מתושב הרשות הפלשתינאית לצורכי "תחושת ביטחון" כדי להצדיק הקלה עמו, וזאת אף אם נקבל טענתו לפיה לא תכנן להשתמש בנשק. אין לקבל תפיסה שאותה הציג הנאשם לפיה לצורך תחושת ביטחון מחזיקים בנשק, לא כל שכן נשק שהוא למעשה רובה התקפי. תחושת ביטחון יש להשיג באמצעים כשרים ובדרכים חוקיות וככל שנדרש יש לפנות לרשויות החוק".**

חומרה יתרה יש בעובדה כי הנאשם ביצע את עבירת הנשק בפעם השנייה, תוך כדי הליך משפטי תלוי ועומד, כאשר הוא מפר תנאים מגבילים. במסגרת תיק זה הוא נעצר לימים ספורים ושוחרר ביום 30.10.22 בתנאי מעצר בית לבית משפחת XXX בXXX, כאשר אמו נקבעה כזו שתפקח עליו. כחודשיים וחצי אחר כך הוא נמצא שוב בביתו בXXX (מקום ביצוע העבירה המקורית), כשהוא מבצע את אותה עבירה בדיוק. דברים אלו מלמדים על נער שלא הפנים את חומרת מעשיו ולא הורתע ממעורבות גורמי אכיפת החוק בחייו, כמו כן יש בכך כדי להצביע על זלזול בתנאים שהוטלו עליו ואי קבלת סמכות בית המשפט. בנסיבות אלה, בבואי לגזור את דינו, אין ספק כי יש לתת משקל משמעותי לשיקולי גמול והרתעה.

נסיבות אישיות וסיכויי שיקום:

כאמור משפחתו של הנאשם מצויה במרכזו של סכסוך דמים קשה ועקוב מדם אשר הוביל לרציחת אב המשפחה והדוד.

כמו כן בוצע ירי אל עבר בית המשפחה ואחד האחים נפגע ברגלו. לדברי הנאשם הוא ואחיו היוו מטרות לפגיעה מספר פעמים. נראה כי הסכסוך רחוק מלהסתיים עד כדי כך שהנאשם ומשפחתו טענו כי

פלוני הפסיק ללמוד בבית הספר בכיתה ו', לדבריו בשל החשש לחייו, מאז הוא מסתגר בביתו המבוצר ב xxxxxx כדי לשמור שלא ייפגע.

אין ספק כי מדובר בנסיבות אישיות קשות ומורכבות מאוד אותם יש לקחת בחשבון. לצד זאת, לא ניתן לומר כי לא נעשו מאמצים לסייע לפלוני. שרות המבחן ניסה להושיט לו יד: תחילה הוזמן לפגישות במטרה לבנות תכנית שיקום, אך הוא ואמו לא שיתפו פעולה עם נתיב זה. לאחר מכן, כאשר נעצר שוב, הוצע לו להיקלט במעון נעול שם יהיה מוגן, ילמד נורמות חדשות ויעבור טיפול משמעותי. ברם, הנאשם לא השכיל לאחוז ביד המושטת, ושב ודחה את הסיוע שהוצע לו. בנוסף, לא הרבה לפרט על העבירות שביצע, הוא טען כי בפעם הראשונה החזיק את הנשק עבור חבר אך סרב למסור מי זה אותו חבר. בנסיבות אלה, אני מתרשמת מקיומם של גורמי סיכון רבים ואין פלא כי לשירות המבחן אין המלצה טיפולית, שכן אין כיום נתיב שיקומי לילך בו.

לצד זאת, נתתי דעתי לגילו הצעיר של פלוני, הוא היה כבן 15 בעת ביצוע העבירות, ולכן אֵין להחמיר עמו כמו עם נער הקרוב לגיל בגירות: **"ככל שהקטין קרוב יותר לבגירות בעת ביצוע המעשים, מוצדק יותר להתחשב בשיקולי הענישה הקבועים בחוק העונשין, ובעיקר בעיקרון ההלימה בין חומרת המעשה ומידת האשם לבין חומרת העונש"** (כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 8144/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 8 (10.3.2015)).

כמו כן יש לזקוף לזכותו את העובדה שאין לו עבר פלילי, את העובדה שהודה, לקח אחריות וחסך בזמן שיפוטי.

כפי שטענו הסנגורים מדובר במי שנולד לסכסוך אלים וקשה ושילם על כך ברצח אביו. מגיל צעיר הוא חי בחרדה לאובדן חייו וחיי יקיריו תוך אובדן חופש כמעט באופן מוחלט, הוא אינו פוקד את מסגרות החינוך וכמעט ואינו מבלה עם בני גילו. מדובר בנסיבות קשות במיוחד ויש לתת להם משקל בגזר דינו.

ביחס לבקשת הפרקליטות להטיל חלק מהקנס על אם הנאשם, דבר זה מתאפשר לאורתיקון 20 לחוק הנוער (שפיטה ענישה ודרכי טיפול) התשל"א 1971, בו הוסף סעיף 24 א המאפשר הטלת סנקציות כספיות על ההורים אף במקרה של הרשעה. בדברי ההסבר לתיקון נכתב כי מטרתה של הצעת החוק היא להגביר את מעורבותם הפעילה של ההורים בחייו של הילד ובמניעת עבריינות, דבר שייטיב עם הקטין ועם החברה כולה.

עניין זה אף בא לידי ביטוי בתזכיר חוק הנוער (שפיטה ענישה ודרכי טיפול) (תיקון)(דרכי טיפול לאחר הרשעה) בו נכתב כי **"האפשרות להטיל על הורה קנס או פיצוי גם במקרה של הרשעה עשויה, לפחות בחלק מהמקרים, להעביר לקטין ולבני משפחתו את המסר על פיו לקטין ולבני משפחתו אחריות כלפי החברה עקב העבירה שנגרמה"**. בנוסף נכתב בתזכיר החוק כי מהלך זה עשוי להחזיר את האחריות להורים ואף לחזק את סמכותם מול הקטין.

על מנת להשית קנס או חיוב כספי אחר על ההורים יש לתת להם הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיהם. בעניינינו ב"כ הקטין השמיעו את הטענות בשם האם.

לאחר ששמעתי את הטענות, שוכנעתי כי יש להטיל חלק מהקנס על אמו של הנאשם. על אף טענותיהם של הסנגורים כי אמו של נאשם היא הגורם אשר יכול לסייע בשיקומו, נראה כי לא הצליחה לעשות כן עד כה. להיפך, היא לא מנעה ממנו להחזיק בנשק, בביתה, פעמיים. על אף שהייתה אמורה לפקח עליו במסגרת התנאים המגבילים באאאאאאא, היא אפשרה לו להפר אותם, לשוב לבית בו ביצע את העבירה בפעם הראשונה, ולהחזיק בנשק בלתי חוקי פעם נוספת. על כן, סבורני כי נכון מאד להשית עליה קנס כספי, אשר יבטא את אחריותה כלפי החברה.

כפי שציינתי לעיל, כל המערכות צריכות לשלב ידיים במלחמה נגד עבירות הנשק. אין די בפעילות משטרתית או בענישה מחמירה. יש לרתום את גורמי החינוך בקהילה למאמץ המניעה, ועוד לפני כן: את ההורים. בהיבט זה הטלת קנס על אמו של הנאשם יהווה מסר משמעותי עבורה ועבור הורי קטינים אחרים: עליהם לשוב ולהפעיל סמכותם כלפי ילדיהם, ולמנוע מהם לבצע עבירות בכלל ועבירות נשק בפרט.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, בשים לב לחומרת העבירות ולסיכון הטמון בהן, לעובדה שבוצעו פעמיים ותוך הפרת תנאים מגבילים, ולאור הצורך הדוחק לנקות את רחובותינו מנשק לא חוקי, אל מול נסיבות חייו הקשות במיוחד של הנאשם, עברו הנקי וגילו הצעיר יחסית, הגעתי למסקנה כי האיזון הראוי בעניינו יהיה בהרשעתו, הטלת תקופה משמעותית של מאסר בפועל, (אך לא מלוא התקופה לה עתרה המאשימה), כמו כן אטיל מאסר מותנה צופה פני עתיד וקנס על הנאשם ועל אמו.

לפיכך, אני מחליטה להרשיע את פלוני לפי סעיף 24(1) לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול) תשל"א 1971 וגוזרת את דינו כדלקמן:

1. אני מטילה על פלוני 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 27.11.22-30.11.22 ומיום 18.1.23 עד היום.

2. אני מטילה על פלוני 6 חודשי מאסר אותם ירצה אם תוך 3 שנים מיום שחרורו יעבור עבירות נשק מכל סוג, לרבות סיוע או ניסיון לעברן.

3. פלוני ישלם קנס בסך ₪ 4000 או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בארבעה תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון יופקד חודש לאחר סיום המאסר בפועל. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

• בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

• מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000

• במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

4. אימו של הנאשם תשלם קנס בסך ₪ 2000. הקנס ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים. תשלום

ראשון יופקד עד ליום 1.8.23. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
 - מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
- בשל דברי הסנגורים כי הנאשם נפגע בעת שהותו במעצר, אני מורה לשב"ס לשמור על מוגנותו בכלא.**
- זכות ערעור כחוק .**

מתירה פרסום פסק הדין ללא פרטים מזהים של הקטין.

גזר הדין ניתן ביום 26.6.23 במעמד הצדדים. עותק זה המאושר לפרסום ניתן היום, 02 יולי 2023 בהעדר הצדדים.

מזכירות נא העבירו לידי ב"כ הצדדים.